

ONTWERP VAN DECREET tot wijziging van artikel 99 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning en van het decreet van 15 juli 2016 betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid**Samenvatting**

De aanpassingen die worden doorgevoerd met dit wijzigingsdecreet hebben tot doel de slagkracht van de steden en gemeenten te verhogen om de doelstellingen van het decreet Integraal Handelsvestigingsbeleid te verwezenlijken. De wijzigingen beogen eveneens een aantal definities scherp te stellen. De aanpassing van het decreet kadert in de ambitie van de Vlaamse regering om het beleid gericht op bedrijvige kernen te stimuleren.

Het voorliggend ontwerp van wijzigingsdecreet past het decreet Integraal Handelsvestigingsbeleid aan op verschillende punten. Dit houdt met name de volgende aanpassingen in:

- verfijning definities handelsgeheel en kleinhandelsbedrijf;
- opsplitsing van de huidige vierde categorie van kleinhandel 'Andere producten' in een categorie 4) verkoop van vervoers- en transportmiddelen, 5) verkoop van andere volumineuze goederen en 6) verkoop van andere niet-volumineuze goederen;
- toevoegen voorwaarden in kader van het waarborgen van de neutrale toewijzing van de leden van het Comité voor kleinhandel;
- invoeren van een vergunningsplicht voor de opsplitsing van kleinhandelsbedrijven >400m²;
- schrappen van apotheken, tankstations en elektrische laadstations en veilinghuizen uit het toepassingsgebied van de vergunningsplicht;
- uitbreiden van de handhavingsbevoegdheid naar de lokale besturen.

Omdat de vergunningsprocedure voor kleinhandelsactiviteiten is ingebed in het decreet Omgevingsvergunningen, wordt ook aan het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning één wijziging opgenomen in het ontwerp van wijzigingsdecreet.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

1. Dit wijzigingsdecreet is bedoeld om de gemeenten meer slagkracht te geven in het nastreven van de doelstellingen van het decreet Integraal Handelsvestigingsbeleid (decreet IHB).

Naast wijzigingen aan het decreet IHB zelf wordt ook een wijziging aangebracht aan het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, aangezien de vergunningsprocedure voor kleinhandelsactiviteiten is ingebed in dit decreet.

2. De doelstelling om het decreet IHB beter te kunnen realiseren in de praktijk kadert in de ambitie van de Vlaamse regering om het beleid gericht op bedrijvige kernen te stimuleren.

“Het Regeerakkoord beoogt een bruisende lokale middenstand en horeca en een verwevenheid van bedrijfsactiviteiten in de kernen, als bron van leefbaarheid en sociale cohesie. Daartoe ondersteunen we de handelaars in hun transitie naar e-commerce, moedigen we gemeenten aan om meer werk te maken van het integraal handelsvestigingsbeleid en bereiden we in samenspraak met de ondernemersorganisaties en de VVSG een evaluatie van het decreet integraal handelsvestigingsbeleid voor.”

Conform het Regeerakkoord en de beleidsnota, waarin het beleid gericht op het stimuleren van bedrijvige kernen werd uitgetekend, werd - op initiatief van Vlaams minister van Economie Hilde Crevits, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur en Samenleven Bart Somers en Vlaams minister van Omgeving Zuhal Demir - op 4 september 2020 het plan '**Werk aan de winkel**' meegedeeld aan de Vlaamse Regering. Dit plan omvatte drie sporen:

- 1) Innovatie in de sector stimuleren
- 2) Een beter gebruik, evaluatie en bijsturing van het regelgevend kader
- 3) Een flankerend beleid voor de bedrijvige kern

3. De voorliggende aanpassingen aan het decreet IHB passen onder het tweede spoor en komen er na een evaluatie met betrekking tot de praktische realiseerbaarheid van het decreet IHB.

Zoals vooropgesteld in de mededeling van 4 september 2020 werd er hiervoor een participatietraject doorlopen met steden en gemeenten en met de andere stakeholders inzake het kleinhandelsbeleid (Unizo, Comeos, VVSG, VVP).

4. Met het wijzigen van een aantal punten in het decreet gaan we in op het **voorstel van resolutie** ingediend in het Vlaams Parlement op 24 maart 2021 over een kernversterkend handelsbeleid in Vlaanderen en meer bepaald op punt 23 (mogelijk maken van de winkelshift) en punt 26 (aanpassing van het regelgevend kader op basis van een evaluatietraject).

B. Inhoud

Probleemstelling en omgevingsanalyse

5. We stellen vast dat de ongewenste evoluties waarvoor het decreet beleidsinstrumenten moest aanbieden, nog niet gekeerd zijn. De leegstand in onze handelskernen is gestegen, hoewel recente cijfers lijken te wijzen op een lichte kentering. Tegelijkertijd is ook het aantal handelszaken en de winkelvloeroppervlakte in perifere concentraties en de verspreide bewinkeling toegenomen. Deze evolutie heeft negatieve impact op alle doelstellingen van het IHB: duurzaam gebruik van de ruimte, kernversterking, duurzame mobiliteit, De vestigingsstrategie om zich aan de rand van de kernen of op steenweglocaties te vestigen geldt zeker ook voor de voedingswinkels waardoor het aanbod binnen wandelbare afstand afneemt en ook de doelstelling met betrekking tot toegankelijk aanbod eveneens niet gunstig evolueert.

6. Uit het participatietraject waarin de gemeenten werden gehoord omtrent de praktische realiseerbaarheid van het decreet IHB op lokaal niveau, blijkt dat het merendeel van de gemeenten nog steeds enkel het vergunningsinstrument hanteert om vat te krijgen op kleinhandel. Dit ad hoc beleid is onvoldoende om de doelstellingen van het IHB effectief te waarborgen. Het instrument van de vergunning voor kleinhandelsactiviteiten wordt ook niet gericht genoeg ingezet om de doelstellingen te behalen. Het grootste aandeel van de vergunningen wordt verleend in 'verspreide bewinkeling' en baanconcentraties (samen 71%) en meer dan de helft daarvan in nieuwe handelspanden (respectievelijk 69% en 44%). De gemeenten die de instrumenten van het decreet IHB effectief willen hanteren voor het bereiken van de doelstellingen geven een aantal beperkingen aan in het decreet die mits gerichte wijzigingen verholpen kunnen worden.

Nog maar een beperkt aantal steden en gemeenten zet, op basis van hun visie, in op een gericht aanbodbeleid in combinatie met restricties voor kleinhandel en bij uitbreiding ook voor andere publiekstrekkende functies. Het creëren van een dergelijk planmatig kader, gemeente per gemeente, was de rode draad doorheen het decreet. Om te kunnen afstappen van het ad hoc-vergunningenbeleid wilden we naar een beleid met meer zekerheden voor ontwikkelaars en handelaars die een locatie zoeken om zich te vestigen. Uit het participatietraject blijkt dit voor veel gemeenten niet steeds haalbaar qua tijd en capaciteit. Als steden of gemeenten willen inzetten op planning, vrezen ze voor de gebrekkige juridische onderbouwing van de instrumenten waarmee we vat proberen te krijgen op de ontwikkelingen. Zeker in het licht van de Europese Dienstenrichtlijn is dit laatste een belangrijk punt om op in te zetten. Er wordt voor geopteerd om in twee fasen aan deze bekommernis tegemoet te komen. Ten eerste door een reeks van aanpassingen in het decreet Integraal Handelsvestigingsbeleid. Ten tweede wordt verder onderzocht hoe een Vlaams beleidskader inzake kleinhandel kan worden opgesteld, rekening houdend met de autonomie van de gemeenten om hun eigen visie in te brengen of planmatig af te wijken indien gewenst. De decretale kapstok voor dit Vlaams Beleidskader zit reeds in het decreet vervat.

Dit wijzigingsdecreet draagt bij aan een effectievere en meer transparante planning door een verdere opdeling te voorzien van de vierde categorie van kleinhandel, met name de 'andere producten'. Hierdoor wordt voorkomen dat in elk plan een andere opdeling wordt gehanteerd en kan er ook vergunningsmatig opvolging gebeuren.

7. Intussen zijn er ook enkele kantelingen in het retaillandschap aan de gang die door Corona nog werden versneld en waarmee we rekening moeten houden bij het uitstippelen van het toekomstig beleid. Het online shoppen vond verder ingang in België en vertegenwoordigt een steeds groter aandeel van de inkopen. Veel winkeliers stapten over naar een multichannel aanbod. Het huidige retaillandschap

bestaat dus niet meer enkel uit FUN-shopgebieden en RUN-shopgebieden, het online gebeuren maakt er volwaardig deel van uit en heeft zijn eigen ruimtelijke noden en vastgoedlogica, ook in functie van beleving, stockage en bezorgdiensten (thuis of op afhaalpunten). Ook mengvormen van kleinhandel met andere functies (horeca, atelier, sport- en spelactiviteiten,...) komen steeds meer voor. De definitie van een kleinhandelsbedrijf was daarom aan herziening toe.

Beleidsmaatregelen en doelstelling

8. De beleidsmaatregelen die aanleiding geven tot een ontwerp van decreetwijziging zijn:

- Een aanpassing van de definitie voor een 'handelsgeheel' omwille van onduidelijkheden rond de interpretatie van de bestaande definitie; (artikel 3, 1°)
- Een aanpassing van de definitie van een 'kleinhandelsbedrijf' in functie van nieuwe vormen kleinhandel die niet werden gevat door de bestaande definitie (o.a. mengvormen en maakwinkels); (artikel 3, 2°)
- De opsplitsing van de categorie 'Andere producten' om beter te kunnen sturen in functie van de doelstellingen van het decreet IHB en dit zowel op plan- als op vergunningsniveau; (artikel 4)
- Het invoegen van een voorwaarde voor de vertegenwoordigers van het Comité voor Kleinhandel in functie van het arrest 325/20 van het Hof van Justitie dat zich negatief uitspreekt over de betrokkenheid van personen die het bedrijfsleven vertegenwoordigen in het betreffende verzorgingsgebied bij adviesverlening inzake vergunningen; (artikel 5)
- een verfijning van de vergunningsplicht voor handelsactiviteiten met een bijkomende vergunningsplicht voor de opsplitsing van handelszaken om het aanbod aan grotere panden te behouden en tegelijkertijd beter te kunnen inzetten op kernversterking; (artikel 6, 1°)
- het uitsluiten van enkele specifieke kleinhandelsactiviteiten van de vergunningplicht, met name apothekers, tankstations en elektrische laadstations en veilinghuizen om dubbele vergunningsplicht te vermijden; (artikel 6, 2°)
- het verruimen van de handhaving op omgevingsvergunningen voor kleinhandel van de politiezones naar de gemeenten (of intercommunales). De handhaving bleef tot op vandaag dode letter, de bevoegdheid overbrengen naar de gemeente geeft meer kans op ingrijpen bij schendingen van de vergunningsplicht of vergunningsvoorwaarden; (artikel 7)
- De bepaling van een overgangsregeling met betrekking tot vergunningen binnen de huidige categorie 'Andere producten'. (artikel 8)

9. Het doel van deze beleidsmaatregelen is om de steden en gemeenten die effectief een handelsvestigingsbeleid willen voeren betere handvaten aan te reiken. Een tweede doelstelling is om de uniformiteit in planningsdocumenten te vergroten. Door de vierde categorie van kleinhandel verder op te delen, kunnen lokale en provinciale besturen, en ook de Vlaamse Regering in een Vlaams beleidskader, allen met dezelfde hoofdcategorieën werken. Op dit moment wordt deze categorie ook verder opgedeeld in planningsinitiatieven maar gebeurt dit steeds op een andere manier. Het verfijnen van de vierde categorie vermindert ook de noodzaak tot het toevoegen van vergunningsvoorwaarden.

Impactanalyse

10. De impact op maatschappelijk niveau wordt gezien in de mogelijkheid tot het beter nastreven van de doelstellingen van het Integraal Handelsvestigingsbeleid. Met name:

1° het creëren van duurzame vestigingsmogelijkheden voor kleinhandel, met inbegrip van het vermijden van ongewenste kleinhandelslinten;

2° het waarborgen van een toegankelijk aanbod voor consumenten;

3° het waarborgen en versterken van de leefbaarheid in het stedelijk milieu, met inbegrip van het versterken van kernwinkelgebieden;

4° het bewerkstelligen van een duurzame mobiliteit.

11. De aanpassingen hebben concrete impact op twee doelgroepen:

- steden en gemeenten
- handelaars en ontwikkelaars;

In eerste instantie zorgen de aanpassingen voor meer duidelijkheid en uniformiteit voor alle partijen door het verfijnen van de definities en de verdere opdeling van de vierde categorie 'andere producten', waardoor er beter kan gestuurd worden in functie van het realiseren van de doelstellingen van het decreet IHB en er meer uniformiteit komt in planningsdocumenten.

De steden en gemeenten krijgen meer sturingsmogelijkheden, zonder de handelaars en ontwikkelaars onevenredige verplichtingen of begrenzings op te leggen. Het aantal te behandelen vergunningsaanvragen zal licht stijgen door de wijzigingen van het decreet, maar niet in die mate dat extra personeel moet voorzien worden bij de lokale besturen.

Voor de individuele handelaar of ontwikkelaar gaat het om een beperkte uitbreiding van de vergunningsplicht voor wijzigingen tussen de drie nieuwe categorieën van kleinhandel en door het vergunningsplichtig maken van de opsplitsing van kleinhandelsbedrijven >400m².

Implementatie

12. Uitvoering

Met dit wijzigingsdecreet wordt een aanpassing doorgevoerd die aandacht behoeft voor wat betreft de uitvoering, met name de overgangsbepaling met betrekking tot de uitbreiding van het aantal categorieën van kleinhandel. Hiervoor wordt voorzien in een overgangsbepaling die stelt dat de omzetting van vier naar zes categorieën van rechtswege gebeurt op de dag van de inwerkingtreding van dit wijzigingsdecreet waardoor er hiervoor geen extra vergunningslast wordt opgelegd. Deze overgangsbepaling betekent geen bijkomende last voor zowel de ondernemers als de lokale overheden.

Ondernemers zullen vanaf de inwerkingtreding van het betreffende artikel in dit wijzigingsdecreet wel al een vergunning moeten aanvragen bij vergunningsplichtige wijzigingen tussen de nieuwe categorieën van kleinhandel. Pas bij de eerste vergunningsaanvraag wordt de concrete vaststelling gedaan van de verdeling in categorieën van kleinhandel rekening houdend met de nieuwe categorieën.

Voor aanvragen die in de vergunningsprocedure zitten op het moment van de inwerkingtreding van dit wijzigingsdecreet, wordt bepaald dat de bevoegde overheid op elke moment in de procedure bijkomende informatie kan opvragen

zodat meteen een vergunning kan verleend worden rekening houdend met de nieuwe categorieën van kleinhandel.

13. Handhaving

Met dit wijzigingsdecreet wordt het mogelijk gemaakt dat het college van burgemeester en schepenen personen kan aanduiden onder het personeel van de gemeente of van een intergemeentelijk samenwerkingsverband om de handhaving uit te voeren op de naleving van de vergunningsplicht voor kleinhandelsactiviteiten. Het blijft ook mogelijk hiervoor verantwoordelijken aan te duiden bij de politiezones.

15. Monitoring en evaluatie

De monitoring en evaluatie van dit wijzigingsdecreet wordt niet op zichzelf voorzien. Met dit wijzigingsdecreet wordt getracht het decreet IHB te verbeteren. Een evaluatie van deze wijzigingen wordt dus integraal opgenomen in de volgende evaluatie van het volledige decreet IHB.

16. Inwerkingtreding

De inwerkingtreding wordt voor de artikelen 4 en 6 overgelaten aan de Vlaamse regering.

De artikelen 4 en 6 hebben voor gevolg dat er ook wijzigingen moeten worden doorgevoerd in de applicatie van het Omgevingsloket. Een inwerkingtreding die door de Vlaamse regering wordt bepaald biedt meer flexibiliteit om dit technisch goed voor te bereiden.

C. Totstandkomingsprocedure

17. Het wijzigingsdecreet volgde op:

- 2016: goedkeuring decreet integraal handelsvestigingsbeleid (IHB);
- 2019: Vlaams Regeerakkoord: "evaluatie in functie van de actualisering van het decreet met eventueel een aanpassing van de productcategorieën en de notie 'kernwinkelgebied'".
- September 2020: Mededeling aan de Vlaamse Regering 'Werk aan de winkel', met een spoor over de aanpassing van de regelgeving.
- 2021: Resolutie Vlaams Parlement
- 2020-2021: participatietraject steden en gemeenten en afstemming stakeholders (VVSG; VVP, Unizo, Comeos)
- 2021: juridische analyse van de voorstellen tot wijziging

Het ontwerp van wijzigingsdecreet kwam tot stand na een participatief traject met steden en gemeenten en met de stakeholders inzake kleinhandel (VVSG, VVP, Unizo en Comeos). Er werd maximaal ingegaan op de vragen en suggesties die vanuit deze partners naar voor werd gebracht. De visienota's die werden ontvangen van verschillende stakeholders (VVSG, VVP en Unizo) werden meegenomen bij de herwerking van het decreet.

18. Dit ontwerp van decreet werd voorgelegd voor advies bij de verschillende instanties.

Het bijgaande voorontwerp van decreet werd aangepast aan het wetgevingsadvies nr. 2022/196 van 7 juni 2022

Het advies van Inspectie van Financiën werd verleend op 15 juni 2022.

Advies Sociaal Economische Raad van Vlaanderen (SERV) zal gevraagd worden.

Advies Raad van State zal gevraagd worden.

Dit ontwerp van decreet wordt voor een eerste principiële goedkeuring voorgelegd aan de Vlaamse Regering op 8 juli 2022.

D. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

19. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

II. Toelichting bij de artikelen

20.

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1

In artikel 1 wordt bepaald dat het wijzigingsdecreet een gewestaangelegenheid regelt.

Hoofdstuk 2: wijzigingen van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning

Artikel 2

In dit artikel wordt er een nadere regeling opgenomen voor het verval van een omgevingsvergunning voor kleinhandelsactiviteiten.

Hiervoor wordt een toevoeging gedaan aan artikel 99, §3 van het decreet omgevingsvergunningen. Dit artikel bepaalt de gedeeltelijke vervalregeling voor bouwprojecten en voor de exploitatie van ingedeelde inrichtingen en activiteiten. Voor deze twee types vergunningen wordt in dit artikel bepaald dat de vervalregeling slechts geldt voor het gedeelte dat nog niet is afgewerkt/opgestart. Kleinhandelsactiviteiten worden daarentegen nog niet expliciet vermeld. In lijn met de andere vergunningen wordt een derde lid toegevoegd dat ook voor de omgevingsvergunning voor kleinhandelsactiviteiten regelt dat enkel de oppervlakte die na vijf jaar niet wordt ingenomen door kleinhandelsactiviteiten of waarop gedurende vijf jaar geen handelsactiviteiten worden uitgevoerd (onderbreking) vervalt. De oppervlakte die wel in gebruik is genomen binnen de vijf jaar en waar de activiteiten niet werden onderbroken voor meer dan vijf jaar, blijft vergund.

Als in een handelsgeheel nog maar één kleinhandelsbedrijf overblijft door het verval van de kleinhandelsvergunning voor al de rest van het handelsgeheel, wordt dit kleinhandelsbedrijf op zichzelf vergunningsplichtig zoals een ander individueel gevestigd kleinhandelsbedrijf en dit vanaf een netto vloeroppervlakte van 400m². Is deze ene handelszaak kleiner dan 400m² NVO dan geldt er geen vergunningsplicht meer. Bij uitbreiding tot boven 400m² NVO geldt de vergunningsplicht uiteraard wel weer.

Wanneer er zich terug een tweede/derde/... kleinhandelsbedrijf komt vestigen en de oppervlakte is gezamenlijk meer dan 400m² NVO spreken we opnieuw van een handelsgeheel en gelden de vergunningsplichtige drempels voor uitbreiding en wijziging van categorieën op de – in de regel opnieuw vergunde – netto vloeroppervlakte van het handelsgeheel. Het gedeelte waarvoor niet opnieuw een vergunning werd aangevraagd (en dus niet opnieuw wordt ingenomen door

kleinhandelsactiviteiten), moet dan ook niet opnieuw meegerekend worden bij de netto vloeroppervlakte.

Hoofdstuk 3: Wijzigingen van het decreet van 15 juli 2016 betreffende het Integraal handelsvestigingsbeleid

Artikel 3

Aanpassing artikel 2 van decreet IHB: definities

1° Handelsgeheel

Het ontwerp van wijzigingsdecreet neemt de volgende striktere definitie van een handelsgeheel op: een geheel van kleinhandelsbedrijven binnen eenzelfde gebouw of in aaneengesloten bebouwing dat als een globaal bouwproject werd vergund, ongeacht of:

- a) de kleinhandelsbedrijven zich op één perceel of op elkaar aansluitende percelen bevinden;
- b) dezelfde persoon de ontwikkelaar, eigenaar of uitbater van de kleinhandelsbedrijven is.

Met een globaal bouwproject wordt bedoeld dat de vergunning voor het bouwproject in één keer is verleend.

Door de definitie op deze manier aan te passen wordt duidelijk dat de kleinhandelsbedrijven zich in één gebouw of in aaneengesloten, maar gezamenlijk stedenbouwkundig vergunde, bebouwing moeten bevinden om onder de definitie van een handelsgeheel te vallen. Een handelsgeheel kan in verschillende vormen voorkomen. Een traditioneel shoppingcenter, de plint van een appartementsgebouw met verschillende kleinhandelsbedrijven, een gebouw met verschillende kleinhandelsbedrijven op een grote projectsite, vormen allen een handelsgeheel.

Met de huidige definitie is het vaak niet duidelijk welke gebouwen samen als een handelsgeheel moeten beschouwd worden. Het overzicht van opeenvolgende beperkte uitbreidingen en wijzigingen tussen categorieën in de verschillende gebouwen is dan ook snel zoek. Het is daardoor vaak onduidelijk wie wanneer vergunningsplichtig is. Deze wijziging vereenvoudigt de vergunningplicht voor de ondernemers. Zij zullen enkel nog rekening moeten houden met de oppervlakten en de categorieën binnen hun gebouw(enblok) en niet meer met de andere niet aaneengesloten gebouwen op de site.

Deze wijziging van de definitie zorgt ervoor dat louter het gezamenlijk regelen van in- en uitritten niet langer betekent dat er een nieuw handelsgeheel wordt gevormd. Twee individuele kleinhandelsbedrijven die naast elkaar gelegen zijn en ervoor kiezen de buitenruimte efficiënter te organiseren of de in- en uitritten gezamenlijk te organiseren, vallen dus niet langer alleen hierdoor onder de definitie van een handelsgeheel. Deze ingrepen met tot doel de ruimte efficiënter te gebruiken of de verkeersveiligheid of de ruimtelijke kwaliteit te verhogen, zorgen er dus niet voor dat voorheen afzonderlijke kleinhandelsbedrijven vanaf dan als handelsgeheel onder de vergunningsplicht vallen en daardoor rekening moeten houden met wijzigingen in elkaars aanbod.

2° kleinhandelsbedrijf

Met de decreet wijziging wordt de toevoeging 'volledig of gedeeltelijk' opgenomen in de definitie van een handelsbedrijf (artikel 2,4° decreet IHB).

Door de toevoeging 'volledig of gedeeltelijk' is het duidelijker dat ook gemengde concepten met kleinhandel onder de wetgeving vallen. Dat geldt voor elk type mengvorm. Gekende voorbeelden zijn handelszaken voor consumenten die ook of zelfs voornamelijk groothandelsactiviteiten uitvoeren en kleinhandelsactiviteiten die samen voorkomen met een horecazaak of met een atelier.

Door het schrappen van de zinsnede "*zonder die goederen andere behandelingen te laten ondergaan dan de behandelingen die in de handel gebruikelijk zijn*" wordt duidelijk dat ook productiebedrijven die een verkooppriemte voor consumenten hebben waar ze hun zelf vervaardigde producten verkopen, onder de definitie vallen.

Bij een gemengd concept moet de volledige ruimte die toegankelijk is voor de consument vergund worden. Ook voor toonzalen, zoals bij een garagebedrijf, geldt dat de ruimte waar de consumenten toegang toe hebben onder de netto handelsoppervlakte (ook netto vloeroppervlakte genoemd en afgekort als NVO) valt en de vergunningsplicht geldt vanaf een NVO van 400m². Dit was ook al zo met de huidige definitie, de toevoeging 'volledig of gedeeltelijk' betekent een verduidelijking.

Het 'te koop aanbieden' gaat uit van de mogelijkheid voor de consument om terplekke de goederen te bekijken, te kiezen, te kopen en/of af te halen. De consument moet de goederen niet altijd terplekke kunnen meenemen, ook bij levering gaat het over een kleinhandelsbedrijf. Afhaalpunten, waar de consumenten dus ook terplekke komen, vallen onder de definitie maar zijn uiteraard ook pas vergunningsplichtig vanaf een NVO van 400m².

Een logistiek verdeelpunt of een zogenaamde 'dark store', vanwaar bestelde goederen enkel verdeeld worden naar consumenten, valt dus niet onder de definitie aangezien daar geen consumenten binnen komen.

Artikel 4

In het vierde artikel van dit wijzigingsdecreet wordt artikel 3 van het decreet IHB, waarin de categorieën van kleinhandelsactiviteiten zijn opgenomen, aangepast. De vierde categorie 'Andere goederen' wordt vervangen door een nieuwe vierde categorie, met name 'verkoop van vervoers- en transportmiddelen', een vijfde categorie 'verkoop van andere volumineuze goederen' en een zesde categorie 'verkoop van andere niet-volumineuze goederen'

De categorieën van kleinhandel werken door in verschillende andere artikels die de instrumenten van het kleinhandelsbeleid bepalen. Naast de vergunningsplicht bij wijzigingen van de ene naar de andere categorie van kleinhandel vanaf 10% van de netto handelsoppervlakte (of 300m² voor handelszaken van meer dan 3000m²) kunnen ze gebruikt worden bij planinitiatieven en op visieniveau. De idee hierachter is dat restricties op bepaalde categorieën kunnen worden onderbouwd op visieniveau, op basis waarvan ruimtelijke plannen kunnen worden opgemaakt die dan ook vergunningsmatig opgevolgd kunnen worden. Door de categorieën te bepalen in het decreet hebben de lokale besturen meer houvast gekregen wanneer zij beperkingen willen opleggen in een plan en dit moeten verantwoorden volgens de eisen van de Europese Dienstenrichtlijn (EDRL). Ook voor de sector is het goed om meer voorspelbaarheid in het beleid te brengen. Het gericht verder opdelen van de categorieën van kleinhandel is transparanter dan te werken met voorwaarden in vergunningen waarbij de mogelijkheden binnen de vergunde categorie ingeperkt worden. Ook bij planinitiatieven zal nu vaker gewerkt worden met deze opdeling aangezien het de grote verschillen in type winkels van elkaar onderscheidt. Op dit moment maken besturen een eigen opdeling bij planinitiatieven die steeds van elkaar verschilt. Een andere opdeling voorzien dan de categorieën van kleinhandel blijft alsnog een mogelijkheid indien nodig, maar zal niet standaard moeten gebeuren aangezien er nu een uniform bepaalde

opdeling is die rekening houdt met de verschillende impact van winkels in de voorheen te ruime kleinhandelscategorie. Het zijn ook deze productcategorieën waartussen wijzigingen vergunningsplichtig zijn. De opvolging en handhaving wordt daardoor vergemakkelijkt. Deze wijziging betekent een extra stimulans om de categorieën van kleinhandelsactiviteiten, zoals bepaald in het decreet, te gebruiken op planniveau.

In dit wijzigingsdecreet wordt de categorie van kleinhandel 'Andere producten' vervangen door de volgende drie categorieën:

- 4° verkoop van vervoers- en transportmiddelen
- 5° verkoop van andere volumineuze goederen;
- 6° verkoop van andere niet-volumineuze goederen.

Een goed wordt als volumineus beschouwd als de handelaar veel ruimte nodig heeft om het tentoon te stellen in de winkel. Als de som van de hoogte, de breedte en de diepte 2,5m of meer bedraagt, gaan we ervan uit dat het goed volumineus is, hoewel we dit beschouwen als een richtsnoer dat niet formeel in het decreet wordt opgenomen. Een kleinhandelsbedrijf waarvan het assortiment voornamelijk artikelen omvat van deze grootte of groter zal - in veel gevallen - een grotere netto verkoopoppervlakte nodig hebben dan een winkel met voornamelijk kleinere artikelen. Dit betekent niet dat kleinhandelsbedrijven waarvan (een deel van) het aanbod volumineuze goederen omvat, per definitie niet passen in een kleiner pand. De wijze waarop de goederen kunnen meegenomen of geleverd worden, speelt bijvoorbeeld ook een belangrijke rol.

Voorbeelden van volumineuze goederen zijn (middel)grote meubels en elektrotoestellen (TV's, koelkasten,..), ramen en deuren, trappen, maar ook grote planken en platen en andere grotere bouwmaterialen. Ook goederen die kleiner zijn maar als één geheel verkocht worden, zoals een pallet klinkers die niet afzonderlijk kunnen gekocht worden, worden samen als een volumineus goed beschouwd.

Binnen de bestaande categorieën die afzonderlijke blijven bestaan 'voeding, persoonsuitrusting en goederen voor land- en tuinbouw', zijn er - vooral onder deze laatste - ook producten die volumineus zijn, maar deze blijven gecategoriseerd onder de eigen categorie. Dat geldt ook voor vervoersmiddelen zoals fietsen, auto's, motors, caravans....deze vallen onder de nieuwe categorie 'vervoers- en transportmiddelen'.

Het onderscheid tussen de drie nieuwe subcategorieën wordt gemaakt omdat winkels met deze verschillende types van goederen een andere impact hebben op de doelstellingen van het decreet Integraal Handelsvestigingsbeleid.

1) het creëren van duurzame vestigingsmogelijkheden voor kleinhandel, met inbegrip van het vermijden van ongewenste kleinhandelslinten

Een winkel met volumineuze goederen heeft een grotere handelsoppervlakte nodig om zijn goederen tentoon te stellen (en zo nodig te stockeren). Zij vinden hiervoor niet altijd een geschikt pand in de kernen van onze steden en gemeenten omdat hun goederen op zich (en dus niet de omvang van het aanbod) zodanig groot zijn dat ze niet in de, meestal kleine, panden in het centrum ingepast geraken. Om gericht te kunnen voorzien in duurzame vestigingsmogelijkheden voor de kleinhandelssector maar ongewenste kleinhandelslinten te vermijden is een specifieke categorie voor deze groep winkels nodig zodat het aanbod aan panden met grotere vloeroppervlakten kan voorbehouden worden voor winkels met goederen die deze ruimte effectief nodig hebben. Een oppervlaktemaat op zichzelf

voorkomt niet dat deze wordt ingenomen door winkels die ook in de kern een geschikt pand zouden kunnen vinden.

2) het waarborgen van een toegankelijk aanbod voor consumenten

De volumineuze goederen worden in het algemeen slechts uitzonderlijk aangekocht door een consument/gezin. Aangezien een bezoek uitzonderlijk en gericht georganiseerd wordt en het aanbod geen dagelijkse of frequente nood invult, heeft een verdere afstand tot de meest dichte bevolkingsconcentraties een minder negatieve impact op deze doelstelling. Dit is geen argument om ze uit de kernen te mijden, mits levering aan huis, is een aanbod in de kern nog steeds de beste keuze voor wat betreft deze doelstelling.

3) het waarborgen en versterken van de leefbaarheid in het stedelijk milieu, met inbegrip van het versterken van kernwinkelgebieden

De levering van volumineuze goederen aan de winkel gebeurt vaak met vrachtwagens of grote bestelwagens. Om de veiligheid in onze kernen te beschermen kan een vestiging van dit soort winkels in de kernen niet aangewezen zijn. Om deze reden, kan het in sommige gevallen nodig zijn specifieke locaties te voorzien voor dit soort winkels waar de levering veilig kan gebeuren. Het is dus nuttig om ervoor te zorgen dat planinitiatieven gericht kunnen gebeuren, zowel binnen als buiten de kernen.

4) het bewerkstelligen van een duurzame mobiliteit

Doordat de winkels met volumineuze goederen in de regel minder frequent bezocht worden heeft een vestiging vaak een minder grote impact op mobiliteit dan winkels die frequenter bezocht worden. Ook om gericht te kunnen plannen en vergunnen is een opdeling dus nuttig. Bij een cluster van dit soort winkels kan de mobiliteitsimpact natuurlijk ook groot zijn en is gericht plannen rekening houdend met de bijkomende verkeersstromen nodig.

Winkels die frequent bezocht worden door een gemiddelde consument behoren multimodaal ontsloten te zijn en dus goed bereikbaar te zijn voor fietsers en voetgangers. Er dient opgemerkt te worden dat er ook steeds meer aan huis geleverd wordt na keuze in de winkel. Ook voor winkels met een aanbod aan volumineuze goederen is de multimodale bereikbaarheid een prioritair aandachtspunt, al zal bijvoorbeeld de busfrequentie minder van belang zijn.

Winkels met goederen die te maken hebben met vervoer en transport ("vervoers- en transportmiddelen") zijn een categorie met specifieke vestigingsnoden en met een verschillende impact op de omgeving. Zeker de handelszaken met (tweedehands)verkoop van dit soort goederen in open lucht of in combinatie met garage-activiteiten verschillen aanzienlijk van de andere winkels binnen de ruime groep 'Andere producten' zoals hij nu was opgenomen in het decreet IHB. De vervoer- en transportmiddelen worden daarom als een aparte categorie van goederen opgenomen in dit wijzigingsartikel van het decreet IHB.

De toewijzing van handelszaken aan de categorieën blijven we doen op basis van de netto handelsoppervlakte per categorie. Een vergunning wordt toegekend voor een bepaalde oppervlakte van één of meerdere categorie(ën) van kleinhandel op een bepaalde plek (perceel). Er is dus geen één-op-één relatie tussen een categorie van kleinhandel en een type winkel.

Eén handelszaak kan verschillende categorieën van kleinhandel verkopen en dit wordt dan ook zo opgenomen in de vergunning. Zoals opgenomen in artikel 11 van het decreet IHB moet een vergunning aangevraagd worden als de categorie(ën) van kleinhandel binnen een individueel kleinhandelsbedrijf of een handelsgeheel van meer dan >400m², wijzigt/wijzigen voor 10% (of meer) van de netto handelsoppervlakte. Dit geldt dus ook voor wijzigingen tussen de nieuwe categorieën en eveneens tussen de categorieën 5a en 5b. Ze delen de ruime categorie verder op maar vormen op zichzelf nieuwe volwaardige categorieën met dezelfde waarde als de eerste drie categorieën.

Enkele voorbeelden van kleinhandelsbedrijven waar verschillende categorieën kunnen verkocht worden, zijn:

- Winkels in wooninrichting met gewoonlijk een combinatie van volumineuze (grotere meubels) en niet-volumineuze (decoratie, woonaccessoires, kleine meubelen) goederen;
- Doe- het- zelf-zaken waar meestal ook zowel volumineuze (platen, planken, deuren,...) als niet-volumineuze (nagels, schroeven, handgereedschap, verfpotten,...) verkocht worden. Wanneer bijvoorbeeld ook fietsen worden verkocht in de doe-het-zelf-zaak voor meer dan 10% van de NVO zal ook dit assortiment opgenomen moeten worden onder de categorie 'vervoers- en transportmiddelen';
- Tuincentra: het aanbod bij tuincentra vormt in veel gevallen een combinatie van volumineuze goederen (tuinmeubelen, tuinmaterialen,..), niet-volumineuze goederen ((seizoens)decoratie, ...) en goederen voor land- en tuinbouw (planten, dierenvoeding en -verzorging, land- of tuinbouwgereedschap);
- Supermarkten/hypermarkten: de combinatie van de categorie voeding met de categorie niet-volumineuze goederen wordt vooral in de grotere supermarkten/hypermarkten aangeboden. Wanneer deze niet-volumineuze goederen meer dan 10% van de NVO innemen, moet dit als een aparte categorie vergund worden;
- Grote hobby- en sportwinkels: in de grotere sport- en hobbywinkels spreken we vaak over een combinatie van volumineuze goederen (basketringen, fitnesstoestellen, goals, ...), niet-volumineuze goederen (ballen, rackets, pillampen, ...), persoonsuitrusting ((sport)kleding, helmen,...) en soms ook voeding of goederen voor land- en tuinbouw (bijvoorbeeld sportvoeding of dierenvoeding);
- Kringwinkels: naast volumineuze en niet-volumineuze goederen zoals bij winkels in wooninrichting worden in deze winkels meestal ook kleren en schoenen verkocht die vallen onder de categorie 'Persoonsuitrusting'.

Welke verhouding precies wordt aangeboden in de winkel kan variëren, maar een bepaald type winkel kent vaak wel een gelijkaardige verhouding van de categorieën in hun aanbod. Afhankelijk van die verhoudingen gaat het om een andere type winkel met een verschillende impact op de doelstellingen van het Integraal Handelsvestigingsbeleid. In visie- en plandocumenten kan dus ook ingegaan worden op verhoudingen van de verschillende categorieën van kleinhandel. Samen met de netto handelsoppervlakte kan er op die manier relatief goed aangegeven worden welke types winkel op een bepaalde locatie ingepast kunnen worden en welke er niet op hun plaats zijn. Uiteraard kan er ook gewerkt worden met marges zodat de (toekomstige) winkeluitbaters niet vastgezet worden op bepaalde, misschien te strikte verhoudingen. De marge van 10% wissel tussen categorieën zonder vergunningsplicht is er in ieder geval altijd.

Het werken met verschillende productcategorieën in één winkel vereist een bepaald pragmatisme. De afmetingen van ieder afzonderlijk product moet niet in de vergunningsaanvraag opgegeven worden. Een globale benadering van het type

producten en in welke categorie ze thuishoren met een daarvoor toegewezen deel van de totale NVO, volstaat. Het 'goederenformaat' van 2,5 meter als optelsom van lengte, breedte en hoogte wordt daarom ook niet als absolute grens opgenomen in de decreettekst maar wel richtinggevend in deze memorie van toelichting.

Artikel 5

Met dit artikel wordt aan artikel 8 van het decreet IHB toegevoegd dat vertegenwoordigers van het Comité voor Kleinhandel een algemene functie dienen te hebben op interprofessioneel vlak of voor het hele Vlaamse gewest.

Met deze toevoeging in het decreet spelen we in op arrest C-325/20 van het Hof van Justitie dat zich negatief uitspreekt over de betrokkenheid van personen die het bedrijfsleven vertegenwoordigen in het betreffende verzorgingsgebied bij adviesverlening inzake vergunningen, zelfs wanneer deze niet deelnemen aan de stemming maar enkel een stand van zaken geven over het bedrijfsleven en de impact van een project op dat bedrijfsleven. Volgens het Hof kunnen de vrijheid van vestiging of het vrij verkeer van goederen worden belemmerd of minder aantrekkelijk worden gemaakt wanneer concurrenten van de vergunningsaanvrager het besluitvormingsproces kunnen beïnvloeden. Het Hof concludeert verder dat voor zover de daadwerkelijke of potentiële concurrenten deelnemen aan de aanwijzing van personen die deelnemen aan het adviesorgaan, de deelname niet kan worden toegelaten.

Dit arrest vraagt om de nodige aandacht gezien de samenstelling van het Comité voor Kleinhandel waarin ook de werknemers- en werkgeversorganisatie, Unizo en Comeos zetelen en een bijdrage leveren op niveau van de advisering van individuele vergunningsaanvragen. De uitspraak is niet van toepassing op de huidige leden van het Comité vanuit deze organisaties aangezien deze leden zijn aangesteld op nationaal (of Vlaams) niveau en niet door de Raad van Bestuur van deze organisaties worden verkozen. De leden worden aangeduid vanuit de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV). Om inbreuken tegen dit arrest in de toekomst te vermijden, wordt er expliciet opgenomen in het decreet dat de leden van het Comité voor Kleinhandel een functie moeten opnemen op interprofessioneel vlak of moeten worden aangesteld voor het volledige Vlaamse gewest.

Artikel 6

Met dit artikel wordt het toepassingsgebied van de vergunningsplicht, zoals opgenomen in artikel 11 van het decreet IHB, uitgebreid met een vergunningsplicht voor het opsplitsen van kleinhandelsbedrijven groter dan 400m² NVO, zowel voor de individueel gevestigde kleinhandelsbedrijven als voor deze in handelsgehelen (art.11 6°)

Invoeren van een vergunningsplicht bij het opsplitsen van kleinhandelsbedrijven > 400m² NVO door het toevoegen van een punt 6 aan artikel 11

Er wordt een vergunningsplicht ingevoerd voor de opsplitsing van een kleinhandelsbedrijf van meer dan 400m² NVO in verschillende kleinhandelsbedrijven met een kleinere netto verkoopoppervlakte.

De opsplitsing van handelszaken groter dan 400m² (vb. meubelwinkel) in een aantal kleinere kleinhandelsbedrijven is momenteel niet vergunningsplichtig. Het zijn echter net deze ontwikkelingen die een grote impact kunnen hebben op mobiliteitsgeneratie en op de complementariteit met de kern. Kleinere handelszaken die ook in het centrum passen, vinden zo goedkope met de auto

bereikbare locaties waar ze zich (samen met andere winkels) kunnen vestigen. Dit mechanisme ondergraaft de doelstelling van kernversterking. De grotere panden die op perifere concentraties als verspreide bewinkeling of langs steenwegen te vinden zijn, verkleinen door opsplitsing waardoor het bestaande vastgoedaanbod voor winkels die een grote verkoopoppervlakte nodig hebben (bijvoorbeeld deze met garage, productie- of atelierruimte) slinkt en er voor hen nieuwe ruimte moet aangesneden worden. Deze dynamiek is niet alleen negatief in functie van het bereiken van de doelstellingen van het IHB maar ook voor het breder ruimtelijk beleid. Ditzelfde geldt voor handelszaken die opsplitsen naar een (kleinere) eenheid voor handel en een eenheid voor een andere functie (zoals horeca, wonen, restaurant, dienst, kmo,...). Zowel voor een opsplitsing naar verschillende handelseenheden als naar de combinatie van handel en andere functie(s) in het betreffende gebouw, wordt de vergunningsplicht ingevoerd

Deze vergunningsplicht geldt zowel voor individuele kleinhandelsbedrijven als voor kleinhandelsgehelen die onder het toepassingsgebied van de vergunning voor kleinhandelsactiviteiten vallen.

Voor een **individueel kleinhandelsbedrijf** geldt dus een vergunningsplicht wanneer de NVO van 400m² of meer wordt opgesplitst in twee of meer afzonderlijke kleinhandelsbedrijven. Op het moment dat deze opsplitsing heeft plaatsgevonden, valt dit geheel onder de definitie van een handelsgeheel. Dezelfde vergunningsplichtige drempels blijven gelden, maar worden toegepast en uitgevoerd op het niveau van het handelsgeheel, en dus niet op niveau van iedere afzonderlijk kleinhandelsbedrijf. De opsplitsing in twee kleinhandelsbedrijven kleiner dan 400m² NVO zorgt er dus niet voor dat er niet langer een vergunningsplicht zou gelden.

Voor een opsplitsing van een kleinhandelsbedrijf van meer dan 400m² NVO **binnen een handelsgeheel** geldt de vergunningsplicht op niveau van het handelsgeheel zoals dat ook het geval is voor vergunningsplichtige uitbreidingen en wijzigingen tussen categorieën. Ook deze wijzigingen kunnen zich maar in één van de kleinhandelsbedrijven in het geheel voordoen maar wanneer daarmee de drempel op niveau van het geheel wordt overschreden, is een vergunningsaanvraag nodig. Het is dus op niveau van het handelsgeheel dat er voor elke opsplitsing van kleinhandelsbedrijven (>400m²) een vergunning wordt aangevraagd.

In artikel 11, 4° van het decreet IHB werd reeds geregeld dat kleinhandelsbedrijven of handelsgehelen samenvoegen waarbij de netto handelsoppervlakte na samenvoeging meer dan 400 m² bedraagt, vergunningsplichtig is.

De uitbreiding van het toepassingsgebied, waarbij ook bij de opsplitsing van een kleinhandelsbedrijf vergunningsplichtig wordt, is verdedigbaar vanuit de toets van de bescherming van het eigendomsrecht. De inmenging in het eigendomsrecht is evenredig aan de nagestreefde doelstelling van algemeen belang en brengt geen onevenredige nadelen met zich mee voor diegenen die onder deze verruimde regelgeving zullen gevat worden. De wijzigingen in de vergunningsplicht dragen tot slot bij aan het grote geheel tot optimalisatie van de beschikbare ruimte (vb. ook naast instrumentendecreet).

Het uitdrukkelijk uitsluiten van specifieke kleinhandelsactiviteiten van de vergunningsplicht

De volgende type zaken worden omwille van specifieke redenen uitgesloten van de vergunningsplicht:

- Apotheken: apotheken vallen onder specifieke vestigingsregels waarbij het aantal apotheken beperkt wordt in verhouding tot het aantal inwoners. Deze wetgeving valt onder de bevoegdheid van de federale minister van Volksgezondheid. Het betreft het Koninklijk besluit van 5 september 1974 betreffende de opening, de overbrenging en de fusie van voor het publiek opengestelde apotheken. Een tweede vergunning opleggen voor de vestiging van een apotheker wordt beschouwd als een dubbele vergunningsplicht en valt dus weg.
Het ruimere aanbod van handelszaken in para-farmacie, blijft wel vergunningsplichtig. Als de consumenten zich in die zaken kunnen begeven in een verkoopoppervlakte van meer dan 400m² moet er dus wel een omgevingsvergunning voor kleinhandelsactiviteiten worden aangevraagd.
- Tankstations en elektrische laadstations: de verkoop van brandstoffen bij tankstations wordt onderworpen aan strenge milieuwetgeving (VLAREM II afdeling 5.6.2 brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen). Bovendien vraagt de opening van een nieuw tankstation ook om specifieke infrastructuur waarvoor eveneens vergunningen moeten worden aangevraagd. Bijkomende vergunningen verhogen de administratieve last maar hebben eigenlijk geen meerwaarde. De verkoop van andere goederen in een winkel bij het tankstation (of laadpunt) valt wel onder toepassing van de omgevingsvergunning voor kleinhandelsactiviteiten. Daarvoor dient dus een vergunning aangevraagd te worden vanaf een netto handelsooppervlakte van 400m².
- Veilinghuizen: veilinghuizen vallen sedert het decreet IHB onder de noemer 'kleinhandelsbedrijf' terwijl ze voorheen niet onder het toepassingsgebied van de handelsvestigingswet vielen. Zij verschillen van de reguliere kleinhandelsactiviteiten aangezien zij louter de verkoop tussen verkopers en kopers faciliteren.

De Vlaamse Regering kan bijkomende activiteiten uitsluiten van de vergunningsplicht indien zich andere uitzonderingen voordoen.

Artikel 7

In artikel 15 §1 van het decreet IHB staat nu opgenomen dat personeelsleden van een politiezone die worden aangewezen door het bevoegde orgaan toezichthouder kunnen zijn. Tot op heden wordt de vergunningspraktijk voor kleinhandelsactiviteiten echter nauwelijks gehandhaafd.

Met deze wijziging van artikel 15 wordt opgenomen dat de personeelsleden van de gemeente die daartoe worden aangewezen door het college van burgemeester en schepenen eveneens kunnen optreden als toezichthouders (zie ook bij DABM) op het grondgebied van de betreffende gemeente. Ook personeelsleden van een intergemeentelijk samenwerkingsverband kunnen worden aangewezen als toezichthouder, zij worden dan intergemeentelijke toezichthouders genoemd. Zij kunnen enkel toezicht uitoefenen op het grondgebied van de gemeente of gemeenten die hen heeft aangewezen.

Hoofdstuk 4: wijzigings- en slotbepaling

Artikel 8

Handelaars met een vergunning voor de huidige ruime categorie 'Andere producten' kunnen met deze vergunning verder. Zij moeten dus geen nieuwe vergunning aanvragen om hun categorie te specificeren op het moment dat deze wijziging in voege treedt. Hun aanbod wordt van rechtswege toegewezen aan de categorie waaronder de door hun verkochte goederen vallen. Wanneer het assortiment in die mate (>10%) wijzigt zodat (een deel van) hun aanbod verandert

rekening houdend met de nieuwe categorieën, dient een vergunning aangevraagd te worden.

Een winkel gespecialiseerd in (tuin)meubelen zal bijvoorbeeld vanzelf worden toegewezen aan de categorie andere volumineuze goederen. Als de winkel nadien wordt overgenomen door een handelszaak die voor minstens 10% van de NVO afwijkt in de verkoop van andere niet-volumineuze goederen, dan zal een vergunning moeten aangevraagd worden om de categorie te wijzigen.

Als een aanvraag in de vergunningsprocedure zit op het moment van de inwerkingtreding van dit wijzigingsdecreet en betrekking heeft op de vierde categorie andere producten, dan moet deze categorie op verzoek van de vergunningsverlenende overheid worden opgesplitst zodat meteen een vergunning kan verleend worden rekening houdend met de nieuwe categorieën van kleinhandel.

Artikel 9

De inwerkingtreding wordt enkel voor de artikelen 4 en 6 overgelaten aan de Vlaamse regering, zoals reeds toegelicht.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale Economie en
Landbouw

Jo Brouns

De Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme

Zuhal Demir